

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **Obec L. n. V.**, se sídlem x, zastoupeného JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem ve společnosti Rychetský Hlaváček Krampera a partneři se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, odboru regionálního rozvoje, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení **J. aj. K.**, obou bytem x, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 1. 2013, č. j. 003526/2013/KUSK, sp. zn. SZ 161506/2012/KUSK REG/Pe,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2013, č. j. 003526/2013/KUSK, sp. zn. SZ 161506/2012/KUSK REG/Pe, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným shora zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru výstavby a rozvoje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 8. 2012, č. j. 6-5122/VYS/11/Ka, sp. zn. Výst. 5122/11/Ka, a toto rozhodnutí potvrdil. Stavební úřad tímto rozhodnutím k žádosti osob zúčastněných na řízení dodatečně povolil stavbu uliční části oplocení rodinného domu L. n. V. (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. x v k. ú. x (původně pozemek vedený pod parc. č. x – v dalším textu již nebude katastrální území u těchto parcel uváděno).

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadá žalobou a navrhuje jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že stavebním úřadem dodatečně povolená stavba je v rozporu s podmínkou č. 1 (*„Oplocení jižní, šikmé části pozemku bude s odstupem 4,5 m od silnice“*) stanovenou ve stavebním povolení a územním rozhodnutí ze dne 25. 9. 2006, č. j. Výst. 2108/06/Lu. Žalovaný zavázal stavební úřad posuzovat tuto podmínku jako nejasnou a tedy právně bezvýznamnou zejména z důvodu obtížnosti stanovení hranice silnice podle § 5 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Žalovaný však měl vyjít z definice silnice jako stavby podle § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a podle § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobce proto považuje posouzení podmínky za zcela nesprávné. Bylo totiž namístě podmínku považovat za platnou a trvat na jejím dodržení, tudíž fakticky měřit vzdálenost od místa, kde končí stavební dopad výstavby silnice. Za této situace by právní posouzení oprávněnosti stavby dopadlo jinak.

Žalobce dále namítá, že původní stavební povolení bylo vydáno současně s územním rozhodnutím ve sloučeném územním a stavením řízení a podmínky uvedené v tomto rozhodnutí se proto vztahovaly výslovně k rozhodnutí jako celku, tedy podmínka č. 1 byla výslovně definována i jako podmínka pro umístění stavby. Postup stavebního úřadu, který se zaměřil pouze na soulad s územním plánem a s podmínkami, jejichž splnění se vyžaduje při absenci stavebního povolení, a opomenul posoudit hmotněprávní předpoklady vyžadované pro vydání územního rozhodnutí, byl tudíž nesprávný. Obec ve smyslu § 89 odst. 4 stavebního zákona uplatňovala soustavně námitku, že vyžaduje zachování určitého koridoru pro vedení inženýrských sítí, které hodlá v budoucnu vybudovat, stejně jako pro vedení silnice, kterou hodlá rekonstruovat. Tyto veřejné zájmy bylo tudíž v dodatečném povolení stavby třeba zohlednit, a to při kolizi s jiným zájmem za provedení testu proporcionality. Neměla by být zvýhodněna postavená stavba jen proto, že je již postavena. Osoby zúčastněné na řízení uvedly jako důvod odchýlení se od stavebního povolení a územního rozhodnutí skutečnost, že projekt koncipovaly špatně, z toho důvodu se jim špatně zajíždí autem, a tudíž potřebují více místa k parkování z části pozemku původně vyhrazeného k vedení veřejné infrastruktury. Tento zájem je pochopitelný, avšak v kolizi s veřejným zájmem na vedení infrastruktury by neměl obstát.

Žalobce dále namítá, že soulad s územním plánem je třeba posuzovat nikoliv ve vztahu k okamžiku, kdy bylo vydáno původní rozhodnutí o umístění a povolení stavby, se kterým je stavba v rozporu, ale ve vztahu k okamžiku, kdy stavba postavená bez povolení byla dodatečně povolována, případně postavena, pokud byla provedena v dobré víře. Původní rozhodnutí o povolení stavby založilo právo stavět s určitým omezením, které však nebylo dodrženo. Při dodatečném povolení stavby jdoucí nad rámec původního povolení je třeba

zkoumat soulad se stavem, který platí v době vydávání dodatečného povolení podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona.

Žalobce dále namítá, že podmínka slučitelnosti stavby s cíli a úkoly územního plánu byla vyložena nesprávně. Vzal-li žalovaný v úvahu jednu z možných budoucích variant veřejně prospěšné stavby dle územního plánu a dodatečně povolovanou stavbu posoudil jako by tato varianta byla již variantou konečnou, je tento postup vadný. Nadto žalovaný v rozporu s tím v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že projekt na přestavbu silnice a stavbu infrastruktury není ještě přesný. Žalovaný měl posoudit soulad s územním plánováním ve vztahu k obecné podobě a ve vztahu ke všem variantám, které z cílů a úkolů územního plánu mohou plynout, a nikoli akceptovat stav, kdy soukromý zájem podstatně omezuje podobu veřejného nadřazeného cíle, a to pouze proto, že byl realizován dříve a bez povolení.

Žalobce dále namítá, že žalovaný pochybil při dokazování, neboť provedl důkazy, které ani formálně ani materiálně nemohou sloužit k prokázání souladu s územním plánem. Soulad stavby s cíli a úkoly územního plánování místo architekta se specializací na územní plán posoudil autorizovaný technik, který se ale zaměřil pouze na místo, kde měla příslušná stavba být povolena a nikoli na vztahy v rámci celého územním plánem řešeného území. Pokud žalovaný odkazuje na stanoviska dotčených orgánů, tyto zpravidla posuzují stavbu nebo její záměr z hlediska stávající infrastruktury nebo z hlediska již konkrétního přijatého záměru její výstavby a nikoliv z hlediska záměru vyjádřeného v územním plánu. Jejich vyjádření týkající se jedné z variant budoucího projektu bylo učiněno bez kontextu k vztahům v území.

Žalobce dále namítá, že správní orgány rozhodly o věci již rozhodnuté a pravomocně skončené, neboť otázku, zda stavba bude nebo nebude povolena, stavební úřad již rozhodl rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011, č. j. 1-4799/VYS/11/Ka, sp.zn. Výst 4799/11/Ka, které nabylo právní moci dne 28. 12. 2011. Stavební úřad rozhodoval o téže právní otázce na pozadí stejného skutkového stavu, přičemž v tomto případě nemělo být řízení o odstranění stavby přerušeno, neboť otázka dodatečného povolení již byla vyřešena ve smyslu ust. § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Rozpor s územním plánem obce podle něj žalobce ve správním řízení neprokázal. Zpracovatel územního plánu v dopise ze dne 6. 9. 2012 uvedl, že všechna navržená vedení sítí jsou v navržených místních komunikacích. V dané věci jde o stavbu označenou v územním plánu jako veřejně prospěšná stavba silnice označené jako KS3. K námitce žalobce osoby zúčastněné na řízení doplnily projednávané podklady o výkres příčného řezu komunikací, podle kterého lze při zachování ochranných pásem umístit mezi komunikaci a stavbou oplocení při zachování ochranných pásem veškeré sítě, což zpochybňuje žalobcem namítané znemožnění výstavby sítí. Dále žalovaný uvedl, že není konkretizována námitka žalobce týkající se nesprávného posouzení nejasnosti stanovené podmínky. V řízení o dodatečném povolení stavby pak není důvod posuzovat náležitosti územního rozhodnutí. Soulad s územním plánem nemůže být posuzován k okamžiku realizace nepovolené stavby, ale k okamžiku vydání rozhodnutí stavebního úřadu o jejím dodatečném povolení. Dále uvedl, že žalobce nekonkretizoval domněnku, proč by měla být slučitelnost s územním plánem vyložena nesprávně, neuvedl jediný konkrétní a přezkoumatelný důvod, proč se domnívá, že soulad s územním plánem byl doložen věcně nesprávně. K tvrzení o překážce věci rozhodnuté uvedl, že v rozhodnutí o dodatečném

povolání stavby a na ně navazující žalobou napadené rozhodnutí nabyla právní moci až dnem 22. 1. 2013.

Na výzvu soudu se jako osoby zúčastněné na řízení přihlásili J. aj. K., kteří uvedli, že se zcela ztotožňují s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu i s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí. V roce 2006 požádali o stavební povolení na stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. x. V roce 2008 se změnil územní plán obce a tento je v současné době stále platný. Neuvádí již číslo jejich pozemku parc. č. x, neboť v roce 2009 došlo k přečíslování pozemků a vznikly pozemky parc. č. x a parc. č. x. Náskres uvedený v žalobě nepochází z platného územního plánu z roku 2008, ani neobsahuje čísla pozemků na druhé straně silnice, podle kterých lze z územního plánu zřetelně vyčíst, na jaké straně mají vést inženýrské sítě. V bezprostřední blízkosti jejich domu č. p. x žádné jiné stavby nejsou, pouze pole, a proto z důvodu neexistence uliční čáry nemohli tuto jakkoliv narušit. Ohradili se proti tvrzení žalobce, že přislíbili odprodej pozemku parc. č. x obci, neboť tento ještě neexistoval a obec je ohledně odkoupení pozemku neoslovila, ani nebyla uzavřena žádná smlouva. Dále uvedli, že v jedné ze změn územního plánu (změna č. 6 zveřejněná na internetových stránkách žalobce) již tato výstavba neexistuje a kategorizace pozemků byla ze stavebních změněna na ornou půdu, z čehož je zřejmé, že inženýrské sítě tímto směrem realizovány nebudou, oplocení jejich domu by v případě jejich realizace tomuto nebránilo.

V replice žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že subjektem, který je oprávněn přijímat územní plán je obec v samostatné působnosti a tento subjekt taktéž tento dokument vykládá. Obec je účastníkem řízení z důvodu, aby mohla obhájit svůj územní plán z těch důvodů, pro které jej přijala, tedy z pohledu veřejného zájmu. K tomu odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, pod sp. zn. III. ÚS 1669/11. Ani společnost V. v. S. a. s., ani odbor životního prostředí orgánu státní správy nedefinují, co je a co není v souladu s územním plánem. Náskres doložený osobami zúčastněnými na řízení je buď vadný, nebo neodpovídá skutečnosti. K tomu žalobce dokládá výkres Ing. Ch., který počítá rozestupy vertikálně, nikoliv horizontálně, a dále výkres Ing. J., který splňuje podmínky, ale nebyl dodržen, protože vyžaduje šíři 3m. Z korespondence je zřejmé, že ostatní případní stavitelé sítí s návrhem nesouhlasí, případně souhlasí pouze s původním projektem. Žalobce se neztotožňuje s právním názorem žalovaného, neboť ten by umožňoval obcházet požadavek územního rozhodnutí. Žalobce dále uvádí, že zákon výslovně ukládá posouzení souladu s předchozím rozhodnutím o území, dále uvádí povinnost respektovat omezení daná budoucí potřebou veřejně prospěšných staveb. Žalobce dále trvá na tom, že soulad je třeba posuzovat k okamžiku, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobu považuje za dostatečně konkrétní.

Krajský soud rozhodl o žalobě bez jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci výslovně souhlasili (viz § 51 s. ř. s.).

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že osoby zúčastněné na řízení podaly žádost o stavební povolení a vydání územního rozhodnutí o umístění stavby na pozemku parc. č. x, který se později rozdělil na pozemky parc. č. x a parc. č. x. Stavební úřad o této žádosti rozhodl ve sloučeném řízení dne 25. 9. 2006, přičemž v rozhodnutí stanovil jako podmínku č. 1:

„Oplocení jižní, šikmé části pozemku bude s odstupem 4,5 m od silnice III/24635.“ Osoby zúčastněné na řízení stavbu postavily a plot postavily na části svého pozemku parc. č. x.

Stavební úřad oznámením ze dne 19. 7. 2011 pod sp.zn. Výst 2012/11/Ka zahájil řízení o odstranění stavby plotu, které ukončil rozhodnutím ze dne 10. 10. 2011 o nařízení odstranění stavby. Proti tomuto rozhodnutí se osoby zúčastněné na řízení odvolaly. Žalovaný tomuto odvolání vyhověl a rozhodnutím ze dne 20. 2. 2012 shora uvedené rozhodnutí o odstranění stavby zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Stavební úřad poté ve věci nařídil ústní jednání na den 11. 5. 2012, při kterém byla přeměřena vzdálenost oplocení od hrany vozovky. Měřením bylo zjištěno, že oplocení je umístěno ve vzdálenosti od 2,5 – 3,3m od zpevněného povrchu (asfaltu) silnice. Nebylo však možné zjistit na místě přesné hranice pozemků parc. č. x a parc. č. x. Usnesením ze dne 23. 5. 2015 stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil do pravomocného skončení řízení o dodatečném stavebním povolení.

O dodatečné povolení stavby osoby zúčastněné na řízení požádaly dne 7. 12. 2011. O této žádosti rozhodl stavební úřad dne 29. 8. 2012 a stavbu dodatečně povolil. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, ve kterém mj. konstatoval, že pozemek parc. č. x v době projednávání změny č. 1 územního plánu sídelního útvaru L. n. V. existoval. Dva roky před schválením této změny na tomto pozemku stavební úřad umístil a povolil stavbu rodinného domu s příslušenstvím vč. oplocení. Uvedl, že stavební úřad ve stavebním povolení nestanovil žádné omezující podmínky, protože podmínka č. 1, která stanoví vzdálenost oplocení od silnice je uvedena neurčitým a nevymahatelným způsobem. Zpracovatel změny č. 1 územního plánu pozemek parc. č. x neuvedl v tabulce pozemků dotčených veřejně prospěšnými stavbami a ani z mapového podkladu v měřítku 1: 5000 nelze jednoznačně určit, že by se uvažované rozšíření komunikace dotýkalo také tohoto pozemku, který byl v roce 2009 rozdělen a je nově označován jako parc. č.x a parc. č. x. Ve vyjádření autora změny č. 1 územního plánu ze dne 6. 9. 2012 se pak uvádí v souladu se zákresem v grafické části změny, že všechna navržená vedení inženýrských sítí jsou v navržených místních komunikacích. Žalovaný dále uvedl, že nezjistil důvod, prokazující namítaný rozpor se schváleným územním plánem. Prostorové uspořádání uvažovaných sítí bylo zpracováno a odsouhlaseno bez toho, aby bylo rozhodnuto, zda a které sítě budou vedeny mezi projednávanou stavbou oplocení a silnicí III. třídy a které sítě budou vedeny na protější straně silnice. Dále shledal nedůvodnou námitku žalobce, že projednávaná stavba ohrožuje majetek třetích osob, tedy žalobce.

Současně stavební úřad rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011 pod sp. zn. Výst 4799/11/Ka a č. j. 1-4799/VYS/11/Ka zamítl žádost osob zúčastněných na řízení o změnu stavby před jejím dokončením.

V dané věci je třeba s ohledem na přechodná ustanovení obsažená v čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. vycházet z § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a nikoli ve znění pozdějším, kterého se v žalobě dovolává žalobce. Podle uvedeného ustanovení lze dodatečně povolit stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) – tj. stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b)

není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Pro danou věc jsou podstatné podmínky stanovené pod písm. a) uvedeného ustanovení, a to konkrétně že dodatečně povolovaná stavba nesmí být v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území. Tyto podmínky (a další uvedené v daném ustanovení, které však žaloba nezpochybnuje) musí být splněny kumulativně. Pouze těmito podmínkami stavební úřad poměřuje dodatečně povolovanou stavbu. Jsou proto zavádějící a nesprávné úvahy žalobce o tom, že stavební úřad nepostupoval správně, pokud posuzoval stavbu pouze na pozadí absentujícího stavebního povolení a nikoli též na pozadí absentujícího územního rozhodnutí, tedy neposuzoval hmotněprávní předpoklady pro vydání územního rozhodnutí, neboť se nevede nové územní a stavební povolení, ale zvláštní řízení o dodatečném povolení stavby, což se promítá i do otázky okruhu účastníků tohoto řízení. Účastenství v tomto řízení se totiž neodvíjí od účastenství v územním řízení, jak se mylně domnívá žalobce, ale odvíjí se od § 109 stavebního zákona. Účastníky tohoto řízení jsou tedy ti, kteří by při řádném podání žádosti o stavební povolení byli účastníky stavebního řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2012, čj. 22 A 92/2010-26, publikovaný pod č. 2828/2013 Sb. NSS *a contrario*).

V dané věci je nicméně podstatné, že žalobce účastníkem řízení (z titulu vlastnictví sousedního pozemku parc. č. x, tj. pozemku pod komunikací) byl, do řízení aktivně svými námitkami vstoupil a jeho námitky byly v rozhodnutí stavebního úřadu podrobně na str. 3 vypořádány. Nutno však dodat, že i kdyby žalobce námitky směřující k respektování územního plánu obce nevznesl, bylo by povinností stavebního úřadu tento soulad posoudit, neboť jde o základní podmínku, která při vydání dodatečného stavebního povolení musí být vždy splněna.

S ohledem na žalobní námitky se soud nejprve zabýval souladem dodatečně povolované stavby s předchozím územním rozhodnutím, konkrétně rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 25. 9. 2006, kterým byla umístěna a povolena stavba rodinného domu včetně oplocení. V tomto rozhodnutí bylo (pod č. 1) jako podmínka pro umístění a provedení stavby stanoveno, že stavba bude umístěna na pozemku parc. č. x, jak je zakresleno v situačním výkresu v měřítku 1/200, který je součástí projektové dokumentace a dále že oplocení jižní, šikmé části pozemku bude s odstupem 4,5 m od silnice III/24635.

Podmínku týkající se umístění oplocení žalovaný posoudil jako nejasnou a dospěl k závěru, že rozhodnutím o umístění stavby nebyla v tomto směru stanovena žádná omezení. V tom se však žalovaný mylí. Tuto podmínku je totiž třeba vykládat zejména ve spojení se situačním výkresem, který je součástí stavebním úřadem ověřené projektové dokumentace a je připojen k rozhodnutí o umístění a povolení stavby. Na něm je zakreslena silnice III. třídy Mělník – Lužec nad Vltavou, následuje stávající rigol silnice v šíři 1,5 m, dále část pozemku pro zelený pás v šíři 1,5 m, část pozemku pro veřejnou komunikaci – chodník (zámková dlažba) v šíři 1,5 m a poté je zakreslen pozemek, na němž je umístěna stavba rodinného domu, která je v rámci příslušného pozemku rovněž kótována.

Z tohoto výkresu je jednoznačně patrné, pro jaké účely je vyhrazeno 4,5 m pozemku od přiléhající silnice III. třídy a ve spojení s podmínkou, že až v této vzdálenosti lze umístit

oplocení, jde o podmínku jasnou a srozumitelnou, kdy hranicí, od které má být oplocení umístěno je zpevněná část silnice III. třídy Mělník – L. n. V., neboť rigol silnice a část pozemku pro zelený pás jsou v situačním výkresu zakresleny samostatně. Situační výkres v tomto směru nebudí žádné pochybnosti. Úvaha žalovaného o nesrozumitelnosti podmínky územního rozhodnutí je tudíž zcela nesprávná a je zřejmé, že stavba uličního oplocení je v rozporu s předchozím územním (a stavebním) rozhodnutím, ostatně i proto bylo vedeno řízení o odstranění stavby a o jejím dodatečném povolení, které posléze nahrazuje jak územní rozhodnutí, tak i stavební povolení.

Rozpor stavby se územním rozhodnutím přitom ještě nutně neznamená, že takovou stavbu nelze dodatečně povolit. V této souvislosti nad rámec nutného odůvodnění soud poznamenává, že i podmínku obsaženou v pozdější právní úpravě účinné od 1. 1. 2013 (tj. že dodatečně povolovaná stavba musí být v souladu s předchozími rozhodnutími o území) je třeba chápat tak, že jde o územní rozhodnutí vydaná pro (nejčastěji) sousední pozemky a nikoli pro samotnou dodatečně povolovanou stavbu. Úkolem této podmínky totiž je zabránit tomu, aby dodatečně povolovaná stavba (postavená bez anebo v rozporu se stavebním a zpravidla i územním rozhodnutím) neznemožnila výstavbu již pravomocně umístěných jiných staveb v sousedství (například z důvodu nedostatečných odstupových vzdáleností).

Pokud jde o samotný soulad stavby s územním plánem obce, je třeba nejprve uvést, že v řízení o dodatečném povolení stavby je třeba vycházet z územního plánu účinného v době rozhodování správního orgánu. Tímto územním plánem je územní plán sídelního útvaru L. n. V. schválený dne 5. 10. 2000 ve znění změn č. 1 – 5 (dále jen územní plán obce), přičemž z uvedených změn se dotčené lokality týkala pouze změna č. 1, která nabyla účinnosti dne 12. 6. 2008. Z územního plánu, ve znění změny č. 1, který si soud vyžádal a jehož relevantní části jsou i součástí správního spisu, soud zjistil, že v textové části v kapitole č. 7 týkající se veřejně prospěšných staveb je v rámci dopravní infrastruktury pod označením KM3 uvedena místní komunikace, změna jejíž trasy se má dotknout mj. parc. č. x. Dále je tu pod označením KS3 uvedena silnice, u které územní plán počítá s jejím rozšířením, přičemž v k. ú. L. n. V. se tato veřejně prospěšná stavba má dotknout parc. č. x. Veřejně prospěšné stavby jsou pak zakresleny ve výkresu č. A3a – Veřejná infrastruktura – dopravní infrastruktura (Doprava), ve kterém je však zelenou barvou znázorněna pouze KS3, KM3 se tu nenachází.

Na základě těchto zjištění musí soud učinit závěr, že argumenty žalovaného, kterými odůvodnil soulad stavby dodatečně povolovaného oplocení s územním plánem, neobstojí. Žalovaný ve svém závěru odkázal na stanovisko zpracovatele změny č. 1, že v textové části této změny není uveden pozemek parc. č. x (z něhož se později oddělil pozemek parc. č. 1903) a že z grafické části zpracované v měřítku 1:5000 nelze jednoznačně určit, že by se uvažované rozšíření komunikace dotýkalo také pozemku osob zúčastněných na řízení. Podpůrně pak argumentoval osobami zúčastněnými na řízení předloženým výkresem příčného řezu komunikací, podle kterého lze mezi stávající vozovku silnice III. třídy a stavbu oplocení umístit požadované technické sítě, a dodal, že tento výkres byl schválen dotčenými orgány.

Tento poslední argument je pro posouzení souladu stavby s územním plánem obce nevýznamný, neboť to nemohou být osoby zúčastněné na řízení, které budou „projektovat“ uložení technických sítí, jejichž investorem bude v budoucnu obec. Stejně tak je nesprávně argumentováno tím, že zpracovatel územního plánu konstatoval, že všechna navržená vedení technických sítí jsou v navržených místních komunikacích, neboť žalovaný pomíjí, že místní

komunikací v rámci územního plánu nelze rozumět pouze její zpevněnou část, ale celý prostor, který je územním plánem pro tuto komunikaci vymezen. Právě na tento prostor bylo třeba se v dané věci zaměřit a posoudit, v jaké šíři je územním plánem vymezen pro záměr budoucího rozšíření silnice KS3. Nic nelze zjistit z textové části změny č. 1 územního plánu. V tom je třeba dát žalovanému za pravdu, neboť ve vztahu k veřejně prospěšné stavbě KS3 mezi jí dotčenými pozemky není uvedena ani parc. č. x, ani parc. č. x a ani původní parcela parc. č. x (ze které byla vyčleněna parcela parc. č. x), kterou zmiňoval zpracovatel územního plánu jako vysvětlení k tomu, které pozemky jsou dotčeny veřejně prospěšnou stavbou navržených místních komunikací KM 3 a KM 4. Za této situace bylo třeba se zaměřit na grafickou část územního plánu, neboť skutečnost, že příslušný pozemek není uveden mezi dotčenými pozemky veřejně prospěšnou stavbou místní komunikace v textové části, ještě neznamená, že územním plánem není vůbec dotčen. Textová a grafická část se totiž vzájemně doplňují, přičemž některé jevy mohou být patrné právě jen z jedné z nich.

Ve vztahu ke grafické části územního plánu žalovaný konstatoval pouze tolik, že z mapy v měřítku 1:5000 nelze jednoznačně určit, zda by se záměr rozšiřované komunikace týkal také pozemku osob zúčastněných na řízení. S tím soud nesouhlasí. Jistě na základě takové mapy nebude možné s přesností na milimetry určit, kam až bude v budoucnu rozšiřovaná komunikace (včetně jejího ochranného pásma) zasahovat, nicméně nelze v žádném případě tvrdit, že nelze vůbec určit dotčenost pozemku. V dané věci z mapových podkladů (konkrétně z výkresu A3a – Veřejná infrastruktura – dopravní infrastruktura) plyne, že pro silnici III. třídy označenou jako KS 3 se počítá s cca 10 m širokým prostorem - koridorem (jde o 2 mm v originální mapě při měřítku 1:5000). V souladu s takto vymezeným koridorem pak musí být i dodatečně povolovaná stavba. V dané věci přitom bude zapotřebí se v dalším řízení zabývat důvody stanovení podmínky vzdálenosti stavby oplocení od silnice a posoudit její aktuálnost. Pokud je totiž podmínka stále důvodná, musí být dodržena. Tato podmínka však v řízení o dodatečném povolení stavby může být přehodnocena, neboť dodatečné povolení stavby nahrazuje či mění původní územní rozhodnutí. V dalším řízení se správní orgány při posouzení aktuálnosti podmínky vzdálenosti oplocení od silnice zaměří zejména na poměry v místě samém. Zjistí zejména šíři parcely, na které se v místě přiléhajícím k pozemku osob zúčastněných na řízení, nachází stávající silnice. Tento údaj posléze bude východiskem pro odpověď na otázku, kolik prostoru navíc bude ještě pro tuto veřejně prospěšnou stavbu třeba na úkor parcel sousedních. Zjištění podmínek v místě posléze také odpoví také na otázku, zda budoucí rozšiřování silnice bude možné rovnoměrně na obě strany, nebo je u určitých důvodů nezbytné, aby byla silnice rozšiřována pouze na jednu stranu (ať už směrem do pozemku osob zúčastněných na řízení nebo na stranu opačnou). Toto jsou však otázky, pro jejichž zodpovězení předložený správní spis neposkytuje dostatek podkladů. Soudu proto nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, který vyžaduje rozsáhlé doplnění ve shora naznačeném rozsahu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

K dalším žalobním námitkám soud pro úplnost dodává, že nepovažuje za vadu, pokud žalovaný při posouzení souladu stavby s územním plánem vycházel ze stanoviska jeho zpracovatele vyhotoveného autorizovaným technikem. Je totiž na žalovaném, resp. na stavebním úřadu, jaké podklady si pro posouzení územního plánu (vedle něho samotného) zajistí. Důležitý je jeho závěr a způsob, jakým je tento závěr odůvodněn, neboť je to stavební úřad, potažmo žalovaný, kteří jsou nadáni pravomocí posuzovat soulad s územním plánem. Touto osobou není ani architekt se specializací na územní plán, jak se domnívá žalobce.

Nedůvodná je též námitka, že správní orgány rozhodly o věci již pravomocně rozhodnuté, a to rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011. Tímto rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost osob zúčastněných na řízení o změnu stavby před jejím dokončením, a to z důvodu, že tento institut nelze použít u staveb již dokončených a zkolaudovaných, ale pouze u staveb ve výstavbě, což je závěr správný. Tedy institut změny stavby před jejím dokončením a institut dodatečného povolení stavby se každý týká zcela jiné skutkové situace a v žádném případě nemůže využití jednoho institutu bránit využití druhého.

Ze shora uvedených důvodů soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci jakožto úspěšnému účastníku řízení přiznal právo na náhradu nákladu řízení. Ta činí 15 342 Kč a je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3000 Kč a odměnou za právní služby ve výši 12 342 Kč. Částku odměny tvoří tři úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu (žaloba a replika) – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů] a tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů v celkové výši 900 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky, to vše zvýšeno o částku 2142 Kč odpovídající 21 % DPH. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková